

mærksom paa, at Højre i Folketinget ikke med et eneste Ord har udtalt sig imod Regeringen eller imod Tinget, fordi der ikke var opnaaet Balance; der var ikke sagt et Ord i den Retning, der var ikke fremkommet den fjerneste Misbilligelse deraf. Det forekommer mig jo nok, at naar et Parti ønsker at medvirke til, at der bliver Balance, bør Partiet gøre sig gældende der, hvor Afgørelsen træffes, og det er i Folketinget. Hvis man nu vilde forlange en Del af disse Bevillinger strøget med den Motivering, at vi er komne for højt op med Udgifterne, vilde deri, forekommer det mig, ligge en ret kraftig Reprimande til Partiets Ordfører i Folketinget. Men jeg ved jo ikke, om man vil gaa den Vej. Det kunde tænkes, at man vilde gaa den Vej at sige: der er jo Indtægter nok, de er blot ikke opførte paa Finansloven. Vi kan opføre den $\frac{3}{4}$ Million, som Indkomst- og Formueskatten utvivlsomt vil blive større end budgettet, saa vil der blive Balance. Det er jo overmaade nemt gjort, og jeg ved ikke, om ikke det andet Ting, hvis man stillede en saadan Fordring til det, vilde efterkomme den. Men jeg vil sige i al Almindelighed, at jeg synes ikke om den Fremgangsmaade. Jeg tror ikke, vi skal komme ind paa at budgettere saaledes, at først lægger man sit Indtægtsbudget efter det foregaaende Aar, som man er vant til, og naar man saa under Finanslovbehandlingen ser, at det ikke vil slaa til, at der ikke bliver Balance — og den skal vi først og fremmest have —, ser man efter, om det ikke gaar an hist og her at sætte Indtægterne lidt op for at faa Balance. Det er ikke nogen tiltalende Maade at behandle Finansloven paa, og reelt betyder det jo i dette Tilfælde ikke en Øre. Der bliver ikke Spor af bedre Balance, fordi man opfører nogle af disse Indtægter større, end man har gjort, Balancen bliver ganske den samme — den virkelige, egentlige, endelige Balance, som kommer paa Statsregnskabet. Jeg for mit Vedkommende vil derfor ikke kunne tiltræde den Tanke, at man skulde gaa denne Vej, ligesom jeg i det hele taget vil finde det utilraadeligt at sende Finansloven tilbage til det andet Ting for at skaffe Balance. Jeg tror, at den Uoverensstemmelse, som derved kan opstaa, særlig hvis man gaar den Vej at kræve Nedsættelse af visse Bevillinger, ikke vil være af det gode. Man kan tage et saadant Standpunkt, at man kan føre det igennem, men selv om Landstinget kunde opnaa dette med en

enkelt eller 2 Stemmers Flertal, tror jeg ikke, vi skulde gøre det. Det forekommer mig, at under de Forhold, vi lever under i Øjeblikket, skulde Landstinget ikke bidrage saa aabenlyst til at slaa fast i den almindelige Bevidsthed, at det vil være nødvendigt, at vi faar et andet Landsting.

Rottbøll: Den ærede sidste Taler udtalte, at det havde været Finansministerens uvisnelige Fortjeneste, at han gennem store Skattepaalæg havde formaaet forrige Aar at skaffe Balance paa Finansloven. Jeg skal dertil sige, at naturligvis var det en Fortjeneste, at man fik Balance, men jeg tror dog, man maa sige, at den højtærede Finansminister og Ministeriet i det hele og for øvrigt ogsaa Landstinget havde gennem Finansstyrkelse og Vedtagelse af Love i høj Grad gjort det nødvendigt, at disse Skattepaalæg kom, og at man maatte se at komme til en Balance, og det havde dog muligt været en endnu større Fortjeneste, hvis man i Tide havde taget noget Reb i Sejlene, saaledes at Skattepaalægene ikke havde været nødvendige. Vi har imidlertid faaet dem, og vi har faaet dem under den Forudsætning, at der skulde indtræde en ny Æra, man skulde for Fremtiden ikke have Finanslove med Underskud, man skulde tværtimod se at komme til et Overskud, saaledes at man stod med fast Grund under Fødderne. Det gælder desværre ikke om dette Finanslovsforslag. Uagtet det blev forelagt med et Overskud paa ca. 600,000 Kr., er det nede i Folketinget endt med et Underskud paa 580,000 Kr. Regeringspartiets Ordfører i Folketinget udtalte ved tredie Behandling, at i og for sig burde det være saaledes, at det Overskud, hvormed et Finanslovsforslag var forelagt af Regeringen, ogsaa burde holdes under Behandlingen i Tinget, man burde ikke komme bort fra et saadant Overskud. Han klagede dernæst over, at det, som egentlig havde bevirket Underskuddet, var de mange Ændringsforslag, der var komne frem ved tredie Behandling, Ændringsforslag, som i overordentlig stort Omfang skyldtes de enkelte Ministre. Endelig sagde han, at disse Masser af Ændringsforslag ved tredie Behandling ikke havde kunnet underkastes en nøjere Prøvelse nede i Folketinget; man havde taget dem, og nogle af dem burde, sagde han, vist ikke have været taget, man havde ikke haft Tid til nærmere at undersøge, hvorvidt de i Virkeligheden var begrun-